

NICK MARTIN

CO SE DO ŽIVOTOPISU NEVEŠLO

6 let kolem světa

MARCO POLO

NICK MARTIN

ANITA VETTER

CO SE DO ŽIVOTOPISU
NEVEŠLO

6 let kolem světa

WWW.MARCOPOLO-CLUB.CZ
MARCO POLO, S.R.O.
ŠÁRECKÁ 32, 160 00 PRAHA 6

1. české vydání 2020

© Conbook Medien GmbH, Neuss 2019

Všechna práva vyhrazena

www.marcopolo-club.cz

Fotografie: Nick Martin, Helga Walter (77, 78, 80),
Stefanie Oeffner (98, 175 n., 184, 195 n., 196 d.), Julius Luca König (254, 255)

Grafika: Birgit Kohlhaas, kohlhaas-buchgestaltung.de,
použitý motiv Ronny Barthel, www.ccm-agency.eu

Sazba: Pasparta Publishing, s.r.o.

Překlad: Vítězslav Čížek

Vytištěno v České republice

ISBN 859-5-1332-0332-6

Mým synovcům Joshuovi a Samuelovi.
Abyste věděli, že svět je vám otevřen.

Všem, koho jsem doposud na svých cestách potkal a ještě potkám.
To vy jste ten důvod, proč je dobrodružství tam někde venku tak úžasné.

Mé rodině.
Děkuji vám za podporu.

Tobě.
Abys nikdy nepřestala následovat hlas svého srdce.

OBSAH

PROLOG EL SALVADOR, 2016	10
KAPITOLA 1 NOVÝ ZÉLAND	13
ZPĚT NA ZAČÁTEK	14
VZHŮRU NA ZÉLAND	15
WHAT IS IT GOOD FOR	17
V PRDELI SVĚTA	18
JIŽNÍ OSTROV	19
KAPITOLA 2 VZHŮRU DO SVĚTA	22
VŠECHNO JINAK	23
JEDNOSMĚRNÁ LETENKA DO MEXIKA	24
ČERV	27
BACARDI FEELING	29
MEXICKÝ STREETFOOD	29
BERSHKO	30
BOB MARLEY	31
MAYSKÉ RUINY	33
ZÁCHODY V CRISTÓBAL DE LA CASAC	34
HOROROVÝ AUTOBUS	35
PANDA V IGELITU	36
TRÁVA A ŠKORPIONI	37
MOJE PRVNÍ SURFOVÁNÍ	39
KAPITOLA 3 NA ŠIRÉM MOŘI	41
KAPITÁN GARY	42
SVĚTELKUJÍCÍ MOŘE ...	46
TUŇÁK	48
HURIKÁN	50
KDYŽ VÁM DOJDE ŘEČ	54
DODATEK	56
KAPITOLA 4 V ZEMI NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ	57
CINCO DE MAYO, BABY!	58
A UŽ TO CINKÁ!	59
AKORDEON VE VEGAS	61
BEZ KALHOT	63
A TY JSI KDO?	66
CIZÍ PŘÁTELÉ	67
I NEED A DOLLAR, DOLLAR	68
NEUVĚŘITELNÝ HULK	70
KAPITOLA 5 VOLÁNÍ LESŮ	73
HUNGER GAMES	74
ÚTĚK DO DIVOČINY	76
CHLAD	81
ŽIJ SVŮJ SEN	83
CHLAPSKÁ DOVOLENÁ	86
NENÁVIST A PŘÁTELSTVÍ	90
AMERICKÝ FOTBAL	91
EMPIRE STATE OF MIND	95

KAPITOLA 6 ZNOVU V PACIFIKU	97
KRMENÍ ŽRALOKŮ	98
FIJI-TIME!	100
BANG, BANG (HE SHOT ME DOWN)	102
ZMĚNA PLÁNU	106
MANA ISLAND	108
PŘÍŠTÍ STANICE: AUSTRÁLIE	111
VANLIFE	115
HOME SWEET FREMANTLE	117
 KAPITOLA 7 JIHOVÝCHODNÍ ASIE	 120
NO HAVE!	121
PING-PONG	122
ANGKOR VAT	124
NOVÉ HODINKY	128
PRÁCE MÍSTO CESTOVÁNÍ	134
 KAPITOLA 8 DOMOVE, HOŘKOSLADKÝ DOMOVE	 138
NÁVRAT	139
KULTURNÍ ŠOK Z NÁVRATU	139
ŠKOLENÍ IDIOTŮ	142
ÚPLNĚ NA DNĚ	142
23. PROSINEC	143
VZHŮRU	144
 KAPITOLA 9 VZHŮRU K NOVÝM DOBRODRUŽSTVÍM	 147
MEXIKO PODRUHÉ	148
PAŠERÁCI	149
HAVANA	152
RICO	154
PO HURIKÁNU	155
 KAPITOLA 10 „GRINGO TRAIL“	 159
MEZINÁRODNÍ VODY	160
CHICKEN BUS	160
NOVÝ ROK V DŽUNGLI	162
LIDÉ JESKYNNÍ	163
ROZDĚLENÉ CESTY	165
EL TUNCO	167
DISTRIKT 13	168
„OUUUHI!“	171
ŠACH MAT	174
ČAS PODLE PEKAŘE PIZZY	175
PROUDĚNÍ	176
PLODY MOŘE V CIUDAD DE PANAMÁ	177
 KAPITOLA 11 BIENVENIDOS V JIŽNÍ AMERICE!	 179
PŘES VYSOKÉ VLNY DO RÁJE	180
ZNOVU NA KATAMARÁNU	182
AUTOBUSÁK KAMIKADZE	183
PABLŮV DOMOV	184
JEŽÍŠOVO UKŘÍŽOVÁNÍ	186
ČOKOLÁDOVÉ KÓMA	187

KOLUMBIE VE ZKRATCE	187
HOP ON, HOP OFF	189
U KONCE S DECHEM	190
BLÁZNIVÝ KOKOS	192
PERFEKTNÍ VLNA	193
JOHN NICK WAYNE A ČOKOLÁDOVÝ MONOPOL	194
SVĚDĚNÍ	196
KAPITOLA 12 ÚŽASNĚ DOBRODRUŽNÉ	197
OBĚŤ DROG	198
V HOUPACÍ SÍTI PO AMAZONCE	199
LENOCHODI, PIRANĚ A TURBOMOSKYTI	201
KOUPEL V ŘECE	204
AYAHUSKOVÝ OBŘAD	206
UTÍKEJ, FORRESTE!	209
DEATH ROAD	214
V SOLNÉ POUŠTI	216
VÍTEJTE V MIAMI	219
STOPAŘŮV PRŮVODCE SEVERNÍ KAROLÍNOU	220
RICHIE RICH	225
KAPITOLA 13 OPĚT SPOLU	229
ŠTĚSTÍ VE DVOU	230
NĚMECKÝ SOUMRAK	232
MAGOR S TROJZUBCEM	233
ZNOVU NA NOVÉM ZÉLANDU	234
HNED TO BUDE... CHRRRR	236
A ZNOVU NASHLE	238
KAPITOLA 14 SHIT GETS REAL	239
ZNOVU DOMA	240
BOJ O POVOLÁNÍ SNŮ VE ŠÝCARSKU	241
KOLEM SVĚTA JAKO SWISS EXPLORER	243
JEDE SE DÁL	244
FIGHT!	245
FIŠFA	246
OLOUPENÍ	247
BAVORSKÁ SRDEČNOST	250
BYROKRATICKÉ PEKLO V MANILE	251
SURF SIDE OF LIFE	253
NEJPŘÍVĚTIVĚJŠÍ LIDÉ NA SVĚTĚ	256
NEJSUPROVĚJŠÍ MEZERA V ŽIVOTOPISU	260
ŠTĚSTÍ SE NEDÁ KOUPIT. MOTORKA ANO	262
VŠECHNO DO SEBE ZAPADÁ	265
EPILOG	270
DOSLOV ANITY VETTEROVÉ	272

GHETTO SOYAPANGO KOHO BY NAPADLO,
ŽE ZROVNA TAM NAJDU PŘÍTELE NA CELÝ ŽIVOT.

PROLOG EL SALVADOR, 2016

Běžné noční lomození prořaly dva výstřely. Vmžiku se na posteli posadím rovně jako svíčka, všude kolem tma. Srdce mi vyskočí až do krku a buší mi do spánků.

Zachovej klid: Kde to jsi?

Zapátrám očima v okolní temnotě. Sedím na malém lůžku, v mříavé místnosti bez oken. Hned naproti stojí komoda, na ní leží můj batoh.

Proboha, vážně šlo o výstřely?

Srovnej si myšlenky. Zavři oči: Kde přesně jsi?

V Salvadoru, u Borkmana, v jeho pokoji. Tamhle za závěsem je zbytek bytu, kde spí on, jeho matka a bratr. Zůstaň tiše, ať je neprobudíš, a ze všeho nejdřív se uklidni. Dýchej pomalu a zhluboka.

Byly to fakt výstřely?

Nebo třeba pouhé světlice?

No ovšem, jak jinak.

Vzápětí mi však dochází, že se jen snažím uchlácholit sám sebe. Kdo by tu zrovna teď pálil petardy – a navíc toliko dvě? Nebo že by přece...? Kdepak – dobře vím, že hlava usilovně hledá jakékoli běžné, neznepokojivé vysvětlení. Že si sám sobě snažím namluvit, že

je tu všechno v pořádku a nevězím až po krk v nebezpečí.

Dřepím na pelesti skrovné postele, na čele mi vystupuje pot a pozvolna mi stéká po spáncích. Tričko se mi lepí na záda. Mám strach. Ani se nepohnu a naslouchám tichu vládnoucímu v místnosti. A taky hlukům zvenčí.

Jsou to zvuky čtvrti Soyapango, 13. okrsku San Salvadoru, metropole státu Salvador. Sem, doprostřed ghetta, mě zavedla chuť procestovat svět, zažít něco dobrodružného, poznávat lidi a kultury. A teď, za mé třetí zdejší noci, se tu venku střílí. Tep mám pořád zrychlený. Zapřu si lokty o kolena, čelo o dlaně. Celé týdny jsem hořel touhou dostat se sem.

Ale toto? Tohle opravdu chci?

Špicuju uši, nezazní-li další výstřely. Neblíží se sem někdo? Neběží naší ulicí, či se dokonce nedobývá do domu, v němž se teď nacházím?

Tady uvnitř je vedro. A dusno.

Klid, nic dalšího se už nestane. Jsem u Borkmana, a to je zubař. Co by si asi tak kdo vzal na dentistovi s výdělkem 300 dolarů měsíčně? Borkman tu ostatně žije odjakživa – a co je hlavní: Ještě pořád žije!

Kolem dokola to bzučí. Všude samý moskyt. To bzikání mi leze na nervy. Nicméně mysl se mi pomalu projasňuje. Už je to půl hodiny, a další střelba nikde. Zvolna se pokládám na záda, civím do tmy a zhluboka vydechuju.

Ráno se dozvídám, že ty dva noční výstřely připravily o život sedmnáctiletého chlapce.

Na cestách jsem zakusil už ledacos – děsy, jako tady v Salvadoru, a taky spoustu krás, běd i vzrušení. Zkrátka příhody, jež čekají, až je jednou jako osmdesátiletý dědeček budu líčit vnoučatům. Už slyším, jak žadoní: „Dědo, vyprávěj, jak to tehdy bylo.“ A já budu mít v kapse tolik historek, že jim je ani všechny vypovědět nedokážu. Jenže děti budou stát stále o tytož.

„Ještě tu o tom, jak jsi byl poprvé u Borkmana v Salvadoru.“

A já opáčím: „Tohle chcete slyšet? Už zase? Tak jo, tak tedy poslouchejte.“

Načež jim povykládám, proč jsem se vlastně vydal na cesty; o tom, že jsem toužil poznat celý

svět – hory, moře, oceány; cítit vítr ve vlasech a volnost. Že jsem chtěl ochutnat cizokrajná koření a na vlastní kůži zakusit jiné kultury. Vypovím jim, jak mě toto blouznění po dálkách spojené s žizní po životě dovedlo až do Střední Ameriky, do pokojíčku bez oken, do nebezpečného ghetta, kde jsou vraždy takřka na denním pořádku. Nevynechám ani to, jak jsem tam v jednom zubaři našel kamaráda na celý život a s jakou srdečností mě přijala jeho rodina.

**... že se obecně
vždy vyplatí
rozšiřovat si obzory
a neztrácet víru.**

A řeknu jim, jak mě toto vědomí oné noci uklidnilo a znovu ukolébalo do bezesného spánku. Poučím je, že svět není pořád jen krásný a cestování vždy příjemné, objasním jim, že strach je hrozivý, strašlivý pocit.

Sdělím jim, že právě kvůli tomu jsem všechny ty cesty podnikl – i když jsem na nich nejednou zatoužil být zase zpátky doma. A že se mi i přesto vyplatily. Že se obecně vždy vyplatí rozšiřovat si obzory a neztrácet víru. Dodám též, že i v cizí zemi, za hluboké noci a ve chvílích naplněných obavami můžete kdesi v nitru vědět: Ano, jednáám správně.

A že právě takové vědomí člověku umožní, aby šel dál.

Dnes mám tu salvadorskou noc už přes tři roky za sebou, a přece si z ní vybavuju každíčkou vteřinu. Extrémní situace tohoto rázu se vám prostě vpálí do mozku jako cejch. Toho jsem si povšiml již mockrát – v letech, jež tomuto prožitku předcházela, i v těch následujících. Kdo pobude na cestách tak dlouho jako já, prožije neuvěřitelnou spoustu dobrodružství – hezkých i ošklivých, velkých i malých – a přesně o tom vám chci teď vyprávět. A proto začneme jednoduše od začátku...

KAPITOLA 1 NOVÝ ZÉLAND

PRYČ Z VŠEDNÍHO DNE A POVYRAZIT SE.
PRÁVĚ TENTO VŮZ TO VŠECHNO ROZJEL
A OBRÁTIL MŮJ ŽIVOT NARUBY.

ZPĚT NA ZAČÁTEK

Pár let předtím jsem o ničem z toho neměl nejmenší ponětí. Nevěděl jsem nic o Salvadoru, jeho hlavním městě ani o Borkmanovi – a už vůbec ne o nočních výstřelech. Přísně vzato jsem netušil, ani jak si pořádně sbalit batoh. Naopak: Cestoval jsem jen po Německu, jako úplně typický zaměstnanec.

Trčel jsem na stáži, kde jsem se školil na profesi prodejce informačních a telekomunikačních technologií – konkrétně ze mě měl být specializovaný obchodník s počítačovým softwarem určeným rovněž pro obchodníky a zaměřeným na účetnictví, výrobu a merchandising. Zejména v počátcích jsem většinu pracovní doby trávil v centru zákaznické podpory sestávajícím z celkem tří lidí. Každý z nás měl malý psací stůl osazený dvěma monitory – a kdo se v branži zvané podpora zákazníka jen trochu vyzná, ví, že při téhle práci de facto jen celý den sedíte u počítače a čekáte, až vám někdo zavolá kvůli tomu či onomu problému. V podstatě to bylo docela „na palici“, jelikož většina volajících klientů si všechno brala hrozně osobně. Mnozí si na nás vylévali své frustrace, vždycky všechno potřebovali nejpozději teď hned a náš software byl z jejich pohledu prostě na pendrek. S kolegy jsme se tedy celou pracovní dobu div nepřetrhli, abychom ty potíže vyřešili – a v 99 procentech případů se ukázalo, že jsou způsobeny uživatelskou chybou milého zákazníka, jenž je přece naším pánem.

Když mě v práci vyškolili, dali mi stále místo, to už jsem ale měl trochu jinou pracovní náplň. Šéf si totiž časem všiml, že se hodím spíš do odbytu. Takže jsem nosil oblek, řídil elegantní firemní vůz a objížděl zákazníky osobně: Předváděl jsem software, instaloval demoverze, uzavíral obchody a kasíroval provize. Od pondělka do pátku jsem vždy časné vstal, udělal si kávu, odjel autem do práce, dal si cigáro, od půl deváté do půl šesté pracoval – a pak jel zase domů. O víkendech jsem si obvykle někam

vyrazil s přáteli – do kina, na mejdan, v létě na festival. V neděli večer jsem se přesně ve 20.15 uvelebil na své červené pohovce před lampovým televizorem. Tak to šlo den za dnem, čtyři a půl roku, jedinou výjimku tvořily jedno- až dvoutýdenní dovolené.

Až přišel Nový Zéland.

Přesněji: Přišel březen 2009 – a s ním i nápad vydat se tam. Asi nemusím nikomu vysvětlovat, jak v Německu vypadá březen: Za šera vstáváš, za šera se vracíš domů, v mezičase na tebe pálí kancelářské zářivky a při pauze na cigárko mrzneš na balkoně. To, co se koncem podzimu ohlašuje a kolem přelomu roku zatraceně nabírá na síle, vrcholí právě v březnu. Tím „něčím“ je zimní deprese. Všichni jsme chronicky neoslunění, bledí, trpíme nedostatkem vitamínu D a ploužíme se

MĚL JSEM NAMÍŘENO NA TUTO PLÁŽ,
ALE ŽIVOT ČASTO PŘICHYSTÁ NĚJAKÁ PŘEKVAPENÍ.

jako zombíci. A hurá, naskytla se mi příležitost tomuhle skličujícímu, šedavému, pošmournému, chladnému a mimořádně hnusnému německému počasí na tři týdny uniknout. Věřte mi, dvakrát jsem se rozmýšlet nemusel.

VZHŮRU NA ZÉLAND

Patříčně natěšený jsem si zamluvil let s trasou přes Soul až do Aucklandu a rovnou i obytný van od jedné novozélandské půjčovny. Ze skříně jsem vyhrabal tátův starý americký armádní ruksak – čekala mě moje první pořádná větší batůžkářská expedice! Nacpal jsem tam všechno možné: dvoje tenisky, žabky, pohorky, termoprádlo, flísovu, pláštěnku, čepici – prostě jsem to přehnal.

Tak jsem se pár dní nato s asi 30kilovou náloží na zádech ocitl na letišti v Aucklandu, což je velkoměsto na Severním ostrově. A jako bych s rozběhem narazil do palčivé zdi ze slunečního žáru. Coby typické (a v danou chvíli i doslovné) „bledé tváří“ mi zdejších 25 °C přišlo jako extrémně vytopená sauna: BUM!

Horečně jsem ze sebe shazoval šaty, až jsem tam konečně stál jen v tričku a radoval se jako malé dítě: „Jupí! Tři týdny nehnu prstem! Konečně dovolená! Konečně mám od té blbě práce pokoj! Prostě se budu jen tak toulat!“

V této vrcholně euforické náladě a oslepený sluníčkem jsem klopýtal ke karavanu od půjčovny Wicked Campers – ke starému, kompletně pomalovanému vozítku, jež na každé silniční nerovnosti zaječelo, jako by ho na nože brali. Batoh jsem hodil dozadu, zapnul rádio a vyrazil. Nechtěl jsem než rychle vypadnout z Aucklandu, do divočiny, do přírody – o Novém Zélandu jsem nevěděl nic, jen to, že tu má být až k uzoufání krásně. Nadto se tu natáčel *Pán prstenů*. Právě běží v kinech!

K smrti unavený, zato však napumpovaný endorfiny, jsem to vzal na východ. Chtěl jsem na poloostrov vzdálený asi 55 km od Aucklandu. Poloostrov Coromandel je vlastně jen

protáhlý výběžek pevniny, ale připadáte si tu jako na ostrově. Někde by tu měla být proslulá pláž Hot Water Beach. Za odlivu na ni lidé vybíhají a hloubí si v písku jamky, z nichž rázem vytryskne termální voda, zaplňující tyto vlastnoručně zbudované koupací vaničky – jsou to malé přírodní teplé prameny.

Tolik tedy můj plán. S mapou na volantů a oldschoolovým hiphopem linoucí se z reproduktorů jsem tudíž zamířil rovnou k tomuto cíli – a minul jsem ho. Netušil jsem, kde jsem, ale pláž, z níž by stoupala pára, jsem cestou nikde nezahlédl. Nechtělo se mi to otáčet a objíždět znovu, tak jsem nakonec v dobré náladě zakotvil na jiné pláži. Vmžiku jsem se rozhodl: Jo, tady přenocuju. Chvilku jsem s autem kodrcal šterkem, pak z něj vyskočil a zhluboka se nadechl: Ach, moře!

Pár hodin nato už jsem byl ve vanu zabydlený, vytáhl z něj skládací židličky a stolek

a s lahví červeného jsem se usadil před otevřené postranní dveře. Předtím jsem se byl projít a nasbíral něco suchého naplaveného dříví, které teď leželo na hromádce a čekalo, až ho proměním v praskající ohniček. To jsem taky udělal – a vězte, že jakmile cestujete s vanem po Zélandu a začnete rozdělovat ohýnek, na společnost dlouho nečekáte. Postupně se ke mně přidávali další batůžkáři. Přijeli z Německa, Francie, Anglie, z Irska. Nakonec jsme své karavany zaparkovali jeden vedle druhého a všichni pospolu seděli kolem toho ohně. Bylo mi jako v ráji.

Navzdory únavě jsem samou napjatostí z toho, co všechno tu zažiju, neměl na spánek ani pomyšlení. S očima navrch hlavy jsem zíral na „ty právě“ batůžkáře a nevycházel z úžasu. Byli to fakt echtovní batůžkáři a padaly z nich věty jako: „Jsem na cestách už tři měsíce.“ Nebo: „Minulý půlrok jsem se poflakoval po Asii.“

**Ještě včera jsem se
ploužil pod šedavou
německou oblohou,
a teď si tu sedím na
druhém konci světa,
v kraťasech a mikině
s kapucí, se všemi
těmhle báječnými
týpký.**

Myšlenka, že by někdo mohl cestovat tak dlouho, mi tenkrát přišla naprosto surreálná. Já byl na větví už z toho, že na to mám celé tři týdny. A tak jsme tam tak seděli a já naslouchal

napínavým historkám z Kambodže, z peruánské Amazonie, příběhům z jiných kultur, dobrodružstvím, jež jsem předtím znal jen z filmů s Indianou Jonesem, a taky vyprávěním o divokých plážových mejdanech. Hltal jsem příběhy jednoho francouzského párečku, jenž měl za sebou kompletní cestu kolem světa. Oheň zvolna pohasínal, zato moje srdce plálo čím dál víc. Ještě včera jsem se ploužil pod šedavou německou oblohou, a teď si tu sedím na druhém konci světa, v kraťasech a mikině s kapucí, se všemi těmhle báječnými týpký. Uši mi plnil praskot ohýnku a šumění vln, chřípí mi rozechvíval vlahý vánek – bylo to jako v potrhlem snu.

Tak vypadal můj první večer na Zélandu.

Ostatní už pomalu zalézali do svých vanů, já však ještě chvilku poseděl venku. Přeplácaný maršmelouny a sušenkami jsem dopíjel zbytek vína. Po chvíli jsem se i já ve svém autě uložil a nechal posuvné dveře pootevřené na škvíru. Byla tma, skrz okno jsem viděl oblohu plnou hvězd, moře hrálo svou noční hudbu – a já byl prostě jen šťastný. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem se „teď a tady“ cítil tak vyrovnaně. Nelámal jsem si hlavu s prací, klienty, projekty ani s tím, zda to můj „záskok“ za mě ty tři týdny zvládne. To všechno jednoduše vybledlo. Teď jsem před sebou měl dobrodružství a nekonečnou spoustu zélandských dnů. A jak jsem si tam tak v tom vanu ležel, náhle jsem si uvědomil, že se tlemím od ucha k uchu.

A tohle tlení nemělo přestat po celé tři týdny.

Zrána, to už slunce pálilo, se ti výše zmínění dva Francouzi courali kolem mého auta. Pozdravili a hned mě zvali na snídani. Zakrátko jsem seděl u kempinkového stolku, v ruce hrnek kávy, před sebou palačinku, a jako typický Němec se tázal: „Co budete dělat teď? Co plánujete? Kam teď zamíříte?“

„Nemáme ponětí,“ ozvalo se v odpověď.

Lokl jsem si kávy a stočil pohled k moři.

No fajn, napadlo mě. Já vlastně taky nevím, co bude dál.

Při zpětném pohledu můžu říct, že jsem to opravdu pořádně nevěděl.

WHAT IS IT GOOD FOR?

Proč my Němci musíme pořád všechno plánovat? Ale opravdu všechno – co budeš dělat dnes, co zamýšlíš v průběhu tohoto i příštích týdnů, v dalších pěti letech. Proč se při pohovorech ptáme: „Kde se vidíte za deset let?“ Proč ta otázka nezní: „Kde se vidíte přesně teď?“

A u té snídaně s Francouzi jsem se rozhodl vzít si jejich odpověď k srdci, přijmout ji za vlastní. Ta slova: „Nemáme ponětí.“ Seděl jsem na pláži u kempinkového stolku, popíjel kávu, koukal na moře – a nechal všechno plavat. Žádné: Musím jet dál, musím si sbalit, musím tam a tam. Vžil jsem se do přítomného dne, vychutnával si absenci časové tísně. V tom bylo to kouzlo.

Když se mi zachtělo vyrazit, projel jsem celý poloostrov Coromandel až nahoru, pak to otočil na sever a prohlížel si krajinu, která se mi co pět minut měnila před očima. Byla až neskutečně působivá – mořské zálivy, louky, hory, tyrkysové potoky. Časem jsem dorazil k jezeru Taupo, položenému skoro přesně v půli Severního ostrova. Ubytoval jsem se v jednom hostelu a rázem měl kupu nových známých – světoběžníků, dobrodruhů i lidí využívajících programy typu work-and-travel.

Po chvíli kdosi navrhl: „Neskočíme si pádákem?“

A já si řekl: „No jasně, proč ne?“

Chvilku nato už jsem na sobě měl červený paraobleček a po pojezdové dráze uháněl k nevelkému letounu. Můj seskokový parťák Chris mi vysvětlil, na co si mám dávat pozor. Byl jsem šíleně nervózní, což na mně pochopitelně poznal; marně jsem se snažil tvářit, že jsem úplně v klidu.

„Neboj, všechno obstarám já, ty si to jen užívej!“

Hlavou mi problesklo: No bezva! Právě tu lezeš do jakéhosi miniletadla, to tě vynese až bůhvíkam a ty z něj pak vyskočíš. Nejsi náhodou cvok?

JEDNA ZCELA NEVŠEDNÍ OTÁZKA:
JAK MÁM PŘI SESKOKU DÝCHAT?

Chris můj pohled zachytil, zasmál se a začal si notovat písničku, co v 70. letech zpíval Edwinn Starr: „What is it good for? Absolutely nothing!“

Pak ta rachotina vzlétla. Do výšky skoro čtyř kilometrů. V pasažérském prostoru se tísnilo dvanáct osob. Polovina z nich – totiž my batůžkáři – valem silně bledla v obličejích, zatímco ze zbývajících šesti – z našich tandemových parťáků – vyzařovala naprostá pohoda. A jako by těch bezmála čtyř kilometrů výšky bylo málo, z pilotní kabiny se ozvalo: „Chcete stav beztlíže?“

Co? Slyšel jsem dobře?

To už jsme strmě stoupali k nebi, pocitově asi tak v úhlu 90 stupňů. To byl ještě ten menší děs. Vzápětí jsme se totiž kolmo řítili přímo k zemi. Zemská přitažlivost vzala jednoduše za své a všichni jsme náhle o pár centimetrů vyletěli ze svých sedaček.

„Šmarjá! Kurva! Kurva! Co to má být?“ Přibližně toto mi ještě stihlo projít myslí, než zablikalo červené světýlko signalizující, že do seskoku zbývají tři minuty.

Popravdě nemám žádný zvláštní strach z výšek. Jenže vtom mě Chris popadl, což znamenalo: „Ke dveřím!“ Netuším, kde přesně jsem v tu chvíli měl žaludek, ale rozhodně ne tam, kam patří. Jako klokaňátko přikurtované k Chrisovu břichu jsem seděl na okraji podlážky, shlížel na krásnou krajinu pod námi, a najednou mi to všechno přišlo jednoduše šílené. V takové výšce totiž ztratíte smysl pro vzdálenosti, přesněji vzato si vůbec neuvědomujete, jak moc vysoko se nacházíte. Svět tam dole vypadá jako pohlednice.

Chris mi zezadu rozpráhl paže, zkrřížil mi je přes hrudník, chytil mě za šíji a zvrátil mi hlavu ke svým ramenům.

„What is it good for?“ zařval mi ve svištícím větru do ucha.

„Ab... abso... absolutely nothing?“ zaskuhral jsem tázavě – a pak už jsme se řtili vsrtíc hloubce pod námi.

Hladina adrenalinu mi vyletěla jako čertík z krabičky. PRÁSK!

Jedno mi předtím nikdo neobjasnil: Jak mám sakra dýchat, když se proti mně vzduch žene takovou rychlostí? Bylo to jako dostat kladivem. Ale hbitě mi došlo: Otevři pus, vyplázní jazyk, pak už to dýchá samo – jakkoli u toho vypadáš blbě. Pohotový Chris měl v ruce foťák, jehož pomocí ty okamžiky zvěčnil.

Téměř celou minutu jsem zakoušel volný pád. Každému, kdo měl kdy potíže být „teď a tady“, vřele doporučím: Skoč si padákem! Ještě okamžiček předtím, než Chris zatahl za padákovou šňůru, jsem se trochu bál. Čekal jsem, že to škubne, až mi to přerazí páteř, ale ne, jen

jsem se jemně a klouzavě snášeli k zemi. Tělo jsem měl jako bičované prudkou bouří, zato hlava byla naprosto svobodná. Celý roztřesený jsem plachtil vzduchem, pohled upřený k modravému jezeru tam dole. Sotva jsme přistáli, v duchu postavičky Baby Sinclair ze seriálu *Dinosauroidé* ze mě vypadlo: „Ještě!“

V PRDELI SVĚTA

Dál jsem projížděl Severní ostrov, až jsem dojel do města Rotorua. Bahenní jezírka, gejzíry, termální prameny – to všechno tu vidíte v rychlém sledu. Město je vystavěné přímo v kráteru, takže tu všude z průrev či jezírek stoupá pára. Jsou zde přírodní sirná jezera svítící absurdními barvami, třeba růžovou nebo tyrkysovou. Něco tak zběsilého jsem jakživ nespatrił a těšil jsem se, až dorazím do samotného města. Všechno to prostě byla ryzí krása. Jenže sotva jsem otevřel dveře od auta, obrátil se mi žaludek a div jsem se nepozvracel. Jedno jsem totiž netušil – že je fakt zásadní projíždět tudy se zavřenými okny i dvířky. Celé město páchlo po zkažených vejcích. No jasně: síra!

Příroda však byla opravdu snová. Přesto jsem tu nemínil zůstat, v tomhle smrdutém městě Rotorua. Neboli v místech, jež jsem si poté soukromě pojmenoval coby doslova „prdel světa“.

TENTO SIRNÝ ZÁPACH PŘIPOMÍNÁ
TĚŽKO STRAVITELNOU POTRAVU
V TRÁVICÍM TRAKTU.

JIŽNÍ OSTROV

Z třítydenní zélandské dovolené jsem první polovinu strávil na Severním a tu druhou na Jižním ostrově. Tam jsem to vzal po silnici, která kopíruje mořské pobřeží, díky čemuž patří k nejznámějším trasám na Novém Zélandu. Co chvíli se před vámi vynořují tzv. Pancake Rocks, tedy „Palačinkové skály“, jimž se tak říká proto, že vypadají jako palačinky naskládané do vrstev. Jižní ostrov má poněkud chladnější klima, takže jsem se zase ocitl v deštivém počasí. Dva dny jsem tudy projížděl ve flísce a pláštěnce a co pět minut měl pocit, že bych si tu úžasnou krajinu měl vyfotit.

Chtěl jsem za každou cenu vidět Ledovec Františka Josefa, jenž se v délce přibližně deseti kilometrů táhne Západním národním parkem. Chtěl jsem podniknout ledovcovou túru, případně si i zamluvit okružní let vrtulníkem. Zakrátko se však ukázalo, že nejsem jediný, koho to napadlo – na parkovištích u ledovce bylo karavanů jak naseto. Na tlupy turistů a hromadné výpravy jsem absolutně neměl náladu, tak jsem si udělal pár fotek a znovu usedl za volant.

Když jsem urazil asi 25 kilometrů na jih, dočkal jsem se za své rozhodnutí odměny v podobě Foxova ledovce. Našel jsem tu divukrásný hostel s vířivou lázní a nakonec uskutečnil svůj záměr s ledovcovou túrou – jenom ne Františkově, ale na Foxově ledovci. Nazítří jsem byl v osm ráno nachystaný a ze všeho nejdříve dostal protiskluzové návleky na pohorky. Nato jsme vyrazili. Náš průvodce vysekával cepínem schůdky do zmrzlé vody a já užasle hleděl na křišťálově čisté, skoro až tyrkysové ledové stěny. Na jedné – byla vysoká asi dva až tři metry – jsme si vyzkoušeli lezení bez jistění. Já nevylezl výš než půldruhého metru, bál jsem se, že mi návleky sklouznou a já si zlámu všechny kosti. Ale stejně jsem si připadal jako ve filmu Cliffhanger.

Putovali jsme celý den a od průvodce se o zdejším ledovci dozvěděli plno zajímavostí.

Nazítří jsem vyplnil i svůj úmysl o letu vrtulníkem. Pilot upozorňoval na různé lokace, kde

NEEXISTUJE ŠPATNÉ POČASÍ, ALE POUZE ŠPATNÉ
OBLEČENÍ A ŠPATNÝ STYL – JAK SE NA MNĚ
SNADNO POZNÁ. ALE TA TÚRA BYLA SUPER!

VIDĚT LEDOVEC NA VLASTNÍ
OČI, TO JE TEDA NÁŘEZ.

se točil *Pán prstenů*, a já to všechno sledoval, nos přilepený na okenní tabulce.

O oněch třech nekonečných novozélandských týdnech bych mohl vyprávět celé hodiny – o krajině, lidech, svých zážitcích a myšlenkách. Sečteno a podtrženo, po tu dobu strávenou na druhém konci světa jsem si připadal jako ve snu. Z něhož jsem se však měl pomalu probouzet.

Sečteno a podtrženo, po tu dobu strávenou na druhém konci světa jsem si připadal jako ve snu.

BILBO, FRODO & LEGOLAS DÁVAJÍ POZDRAVOVAT.
TUDY SE VESELE TOULALO SPOLEČENSTVO
PRSTENU. SKVĚLÝ VÝHLED Z VRTULNÍKU.

NUDLE S MEDOVOU HOŘČICÍ A ÚHOŘ

Stejně jako jakživ nezapomenu na svůj první zélandský večer, tak ani na ten poslední. Nebyl tak romantický ani euforický, nikde žádná pláž ani vlny. Postával jsem v kuchyňce jednoho hostelu – už zase v Aucklandu, odkud měl příštího dne vzlétnout můj spoj zpátky domů.

Civěl jsem do hrnce, v němž mi pomalu začínala bublat voda na nudle, a přemýšlel o všech těch dojmech z uplynulých týdnů. Myslel jsem na ty krásné chvíle strávené tady a teď, chvíle, jež se mi doma za všedních pracovních dnů nenaskytly. Vzlínalo ve mně chťení nikam neodletět a zůstat na Zélandu. Bylo mi pod psa. Pod psa byl ostatně i můj pokrm, totiž nudle s instantní medovo-hořčičnou omáčkou, tedy žádná sláva.

Vedle mě si jakýsi Japonec chystal vlastnoručně uloveného úhoře. Filetoval ho a zároveň u toho míchal omáčku z bílého vína – což mi na apetitu na mou večeři nepřidalo. Postřehl, jak zhnuseně čučím do svých nudlí. Načež se stalo to, co se mi na Zélandu stávalo tak často: Pozval mě, ať si toho úhoře dám s ním.

Vždycky mi přišlo neuvěřitelně krásné, když mě tu úplně cizí lidé zvali ke stolu. Ne proto, že by museli nebo to brali jako společensky žádoucí, ale jen tak, protože se jim chtělo. Vůbec jsem je neznal, a přece s nimi pociťoval jistou spřízněnost. Tohle jednání podle vzoru „spolu, ne proti sobě“ jsem si taky chtěl navždy vštípit do mysli bez ohledu na to, kam mě to kdy v budoucnu ještě zanese.

Onoho posledního večera, když už mi srdce pořádně těžklo, jsem si rovněž opětovně uvědomil, jak výrazně se cestovatelé liší od ostatních lidí. V jejich světě je všechno nekomplikované, snadné, svobodomyslné. To jsem z Německa vůbec neznal a tady si to pokaždé vychutnával až do poslední vteřiny. Tohle doma neexistovalo. Můj dům, moje auto, moje lodička; co

je moje, to je moje. Zde to neplatilo. Potkal jsem tu lidi ze všech koutů světa – z Austrálie, Anglie, Itálie, Francie, Švédska – a všichni byli vstřícní a dívali se na svět úplně jinak, měli zcela jinou mentalitu. To mi dělalo dobře. Na téhle dovolené jako by mi někdo otevřel okno do duše a jednoduše do ní posvítíl baterkou. A z tohoto světa jsem cosi vstřebal a uchoval v sobě i nadále.

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA.
A NOVOZÉLANDSKÉ SILNICE VEDOU
K ROZESMÁTÝM TVÁŘÍM, ÚZASU
A TOUZE PO DOBRODRUŽSTVÍ.

KAPITOLA 2 VZHŮRU DO SVĚTA

VŠECHNO JINAK

A pak jsem se svým batohem najednou zase stál na frankfurtském letišti. Vytáhl jsem z kapsy mobil, zapnul ho, a hned mi s pípáním začala naskakovat zpráva za zprávou. Dotazy a pokyny od kolegů, termíny... jo, po tomhle se mi stýskalo. To určitě!

Byl duben, chladno – a v kanceláři týž stres jako předtím. Žádný z kolegů neměl dovolenou, nic se tu nezměnilo – zato já se v nitru změnil kompletně. Na tři týdny mě kdosi vytáhl z mého akvária, přesadil do moře, a to jen proto, aby mě pak opět uvěznil a řekl mi: „Tak prosím, žij si dál po starém.“

**Chtěl jsem vidět
ještě spoustu dalších
koutů světa. Vybavovaly
se mi historky,
které jsem slýchal
na Zélandu, o místech,
jež ti lidé navštívili,
o dobrodružstvích,
která tam prožili.**

Počáteční bohatá zásoba motivace a energie, kterou člověk běžně po dovolené cítí, se postupně ztenčovala. Znovu jsem upadal do každodenní rutiny a také na svou červenou pohovku, hrál videohru FIFA a večer uléhal jen proto, abych nazítří jel zase do práce. Oblek, káva, cigára, auto, zákazníci, prodej, provize. Batůžkářské rozpoložení ze mě

vyprchávalo každou vteřinou. Naštěstí pro mě však nevyprchalo docela. Zéland mi přinesl jakousi nezvratnou vnitřní proměnu, jen jsem zpočátku nevěděl, v čem spočívá. Padala na mě zádumčivost, často jsem jen tak seděl a hloubal. V půli června můj vnitřní boj vyústil v poznatek:

„Ne, Nicku, takhle to dál nejde.“

O zaměstnanecký život jsem už nestál. Chtěl jsem něco prožít, cestovat, vypadnout pryč, být taky tím, kdo může říct: „Co dělám? Zrovna cestuju kolem světa. A co potom? Nemám ponětí.“

Chtěl jsem vidět ještě spoustu dalších koutů světa. Vybavovaly se mi historky, které jsem slýchal na Zélandu, o místech, jež ti lidé navštívili, o dobrodružstvích, která tam prožili.

Promítala se mi má existence 22letého obchodníka v IT systémech, s platem něco přes 1 150 eur čistého a benefitem v podobě firemního vozu. Můj životaběh byl vytyčený: už pořád jen odbyt, drahé obleky, větší auta, více peněz, někdy v budoucnu i řízení vlastního týmu, možná i vlastní filiálky. V předzélandských časech jsem budoucnost viděl jasně: dělat kariéru a vydělávat prachy. Teď mi to všechno přišlo jaksi jalové.

„Pane Martine, jak si teď v pětáctýřiceti připadáte?“ ptal jsem se sám sebe.

„Hmm... všeho už mám. Peníze, materiální věci, společenské postavení, díky němuž ke mně obdivně vzhlížejí přátelé i známí. Jsem někdo a můžu si leccos dopřát.“

Tak to tedy ne.

Obdiv okolí, hodně peněz, honba za hmotnými statky – k čemu to?

Začal jsem tím, že jsem se svěřil kolegům a také Antoniovi, svému školiteli i šéfovi v jedné osobě: „Antonio, asi musím do světa, potřebuju roční ‚studijní dovolenou‘.“

Antonio se na mě dlouze zahleděl. Na jedné straně byl rozčarovaný, neboť do mého školení vložil mnoho energie. Na druhé straně mě chápal a nakonec mě v mém záměru i podporil. Tak jsem jednoho dne usedl k psacímu stolu a vypracoval pro něho elaborát s názvem Nickova studijní dovolená. Vymyslel jsem to následovně: Dva roky práce za dvoutřetinový plat, třetí rok volno s tím, že si předtím vyberu

tu předchozí nevyčerpanou třetinu peněz. Neskutečně jsem se bál předložit mu ten nápad – ale přesto jsem ho poprosil, ať si na mě udělá čas.

Pár dní nato jsem seděl v naší neutěšené zasedačce. Vlastně celá kancelář se dala popsat jako „neutěšená“: Nikde žádné obrázky ani květiny, jen bílé stoly i stěny, šedé konferenční telefony ladící s taktéž šedou podlahou, změt kabeláže a přístroj na kávu, v němž to co chvíli samo od sebe zabublalo. Venku přšelo, uvnitř byla zima a já byl nervózní. Šéf usedl naproti mně a začal se do mého výtvaru. Tu a tam pokývl hlavou, ale dlouho nic neříkal. Konečně hlavu zvedl a odkašlal si:

„Podívej, Nicku, jsme malá firma, solidně jsme tě vyškolili a potřebujeme tě. To, co mi navrhuješ, není u nás možné.“

Srdce mi spadlo do kalhot a v krku se mi udělal knedlík.

Ve své show 6 let kolem světa – nejsuprovější mezera v životopisu rád žertem vykládám, jak jsem po šéfově reakci vyskočil od stolu, furiantsky si odpíchl na podlahu a zařval: „DÁVÁM VÝPOVĚď!“

Jenže ono to tak nebylo: Zničehonic jsem začal natahovat moldánky. Já, Nick, jenž ve frajerském vanu za hudebního doprovodu De La Soul, Busty Rhymese a Eminema brázdil Nový Zéland, jsem teď seděl před šéfem a fňukal. Viděl jsem, jak mi můj sen uniká a v pětáctýřiceti ze mě bude to, co jsem výše popsal. A nakonec jsem udělal to jediné možné: Opravdu jsem tu výpověď dal.

Ovšem zdaleka ne tak suverénně, jak bych rád vyprávěl. Spíš jako hromádka neštěstí. Zhrozil jsem se totiž své vlastní troufalosti. Přesto jsem byl připraven zpretrhat své záchranné síť. Už v další vteřině se mi v hlavě rozběhl děsivý film pojednávající zhruba o tom, jak jsem zahodil svůj život. Báł jsem se, že jsem se rozhodl špatně a že už to nepůjde vzít zpátky, a taky reakce svého sociálního okolí.

„Povím ti k tomu dvojí, Nicku,“ pravil šéf. „Jedno jako přítel, druhé jako zaměstnavatel. Coby přítel ti říkám, že mi tvé rozhodnutí k tomuto kroku přijde sakra odvážné. Přiju ti hodně štěstí a doufám, že neskončíš jako bezdomovec v nějaké chicagské stoce.“

Usmál se na mě. Myslel to upřímně a přátelsky.

„Jako šéf ale musím zatáhnout za záchrannou brzdu. Jestli to fakt myslíš vážně, musíme do tebe okamžitě přestat investovat. Jako vedoucí musím myslet na firmu a své spolupracovníky.“

**Ale měl jsem před
sebou zárnou budoucnost:
cestu kolem světa.
Hurá!**

Šupem mě převeleli zpět do zákaznické podpory. Už žádné workshopy, semináře ani auto. Od mladšího bratra svého nejlepšího kamaráda jsem koupil starý skútr a až do konce roku na té herce jezdil do práce. Takže v zimě mi na něm pořádně mrzl zadek. Motivace jsem měl pramálo už předtím, ale teď už jsem byl úplně bez nálady. V důsledku mi ty poslední měsíce ve firmě prospěly. Utvrdily mě totiž ve správnosti mé volby. Díky nim jsem se s předchozím životem loučil snadněji.

V prosinci jsem za sebou měl dlouhý, vlhký a chladný podzim a půlku zimy, před sebou však zárnou budoucnost – cestu kolem světa. Hurá!

JEDNOSMĚRNÁ LETENKA DO MEXIKA

Prvního ledna 2010 jsem získal svobodu. Konečně! Jediná myšlenka mě už přes půl roku držela nad vodou (potažmo na té rozhrkané motorce, na níž jsem v zimě jezdil do práce): Rok 2010 bude patřit tobě, Nicku! Začátek

nové éry. Nového života. V duchu jsem nešetřil silnými, velkodušnými formulacemi. Pohlédl jsem na silvestrovské nebe. Všude kolem to práskalo, svištělo a vybuchovalo – a ve mně vzlínal šíleně svrbivý pocit: čirá natěšenost. Už za pár týdnů to tu zabalím a vyrazím vstříc svému prvnímu cíli – do Mexika!

Netušil jsem, co mě čeká. Věděl jsem jen, co opustím. A nebylo to nic menšího než můj dosavadní život. Pod oblohou zářící rachejtlemi mě zatím ani nenapadlo, že budu loučení snášet hůř, než jsem si myslel. Nenapadlo mě to ještě ani 7. února, kdy se ve würzburgském Café Klug sešli všichni mí přátelé a náležitě se se mnou loučili. Notně podnapilý, v ruce rozlučkové tričko od nejlepšího kamaráda, jsem se posléze doplazel domů a do postele. Na onom tričku stálo velkými písmeny: „Nick jede kolem světa.“ A přesně to jsem měl v úmyslu: 365denní cestu kolem světa. Než jsem usnul, cukáním v koutcích úst se znovu ohlásil můj novozélandský přítomělý úsměv. Byl jsem připraven zvednout kotvy.

„Žij svůj sen.“

11. února mě celá rodina vezla na letiště. Máma bohatě slzela už v autě – a i mně se v krku dělал tlustý knedlík. Osobně si na dramatická loučení nepotrpím, ale co už s tím. Můj bratr a současně blízký a opravdu dobrý přítel v jedné osobě mi daroval zavírací nůž s gravírovanou stříenkou. Ten už spočíval v batohu, jež jsem podal jako hlavní zavazadlo. Teď jsem tu stál jen s kabinovým zavazadlem v podobě malého batůžku na ramenou – a zase jednou zápasil se slzami. Na to, že jsem se až dosud snažil působit jako fakt hustý týpek, mi až nepatříčně vlhly oči. Pohled na rozklíženou mámu mi taky na pohodě nepřidal. Když pak bratr sáhl do kapsy a vtiskl mi do ruky stejně gravírovaný zapalovač Zippo, protrhly se všechny hráze. Stálo na něm: „Žij svůj sen.“ Popadl jsem bráchu do náruče a věčnost se ho nechťel pustit. Po chvíli se do toho vmísil táta, jako bych byl obzvláště žádaná dáma, u níž na

plese stojí fronta tanečníků. Co naplat, bylo to zkrátka dojemné. Položil mi ruku na rameno a řekl: „Nicku, rád jsem poznal toho člověka, jímž teď jsi. Až se zas uvidíme, budeš už někdo jiný.“ Poté mě objal a vroucně k sobě přitiskl. Tenkrát mi ještě nedocházelo, co tím myslel. Ale i tak jsem měl oči mokré jako nacucaná mycí houba. Z toho loučení ve mně bezesporu zůstal jeden dojem: Panebože, jak já tu svou rodinu mám rád! Ve všedním životě nám toto štěstí nezřídka uniká. Ale štěstí to vážně je, když máte takovou rodinu, lidi, s nimiž jste tak pevně spjatí. Ty tři jsem neměl celý rok spatřit, a přesto nikdo nebyl mému srdci bližší.

Se zraky stáječícími se dozadu jsem zamířil k bezpečnostní kontrole. Moji drazi chtěli zůstat za skleněnou stěnou, dokud jim nezmižím z dohledu. V zadumání jsem odložil batůžek na pojízdný pás, vyprázdnil kapsy, odložil opasek a čekal, až mě znučený sekuriťák projede skenerem. Vlastně jsem i očekával, že se ta věcička zaručeně rozpípá. Pořád jsem totiž nevěřil tomu, že fakt odjíždím.

Pochopitelně že ne.

Sekuriťák ke mně s vážnou tváří vzhlédl, zavolal kolegu a oba pak zamračeně hleděli na ten obří bezpečnostní problém, totiž na můj zapalovač. Nápis „Žij svůj sen“ se překlopil do výroku „Kdepak, nemáš šanci“.

„Tohle tu musíte nechat,“ pravil sekuriťák a ukázal na velkou tabuli se seznamem věcí, jež si do pasažérského prostoru nesmíte vzít – například benzinový zapalovač.

Sekuriťák B zkřížil paže na prsou a souhlasně pokývl.

„Ale...“ zaprotestoval jsem chabě. Slzy, předtím již vyschlé, se chystaly ke druhému kolu. Blekotat jsem cosí o „dárku na rozloučenou“, „dlouhé cestě kolem světa“ či o „památce na bratra“ – vše nadarmo. Marně jsem ztropil scénu se spoustou slz. Obličej obou bezpečáků jasně signalizovaly: Ne, to je vyloučeno.

„Vždyť je to jen zapalovač, nic nebezpečného,“ fňukal jsem dál.

„Takhle to u nás nebereme,“ opáčili mí noví nepřátelé.

„A když si nechám jen skořápku a zbytek předám bratrovi... to by šlo?“ Máchnutím

ruky jsem ukázal na svou rodinu, která to celé zpoza skla pohnutě sledovala, a všiml si, že i brácha se mezitím rozplakal. Museli jsme být vyloženě pohled pro bohy.

Konečně se jeden ze sekuritáků nechal obměkčit, kývl na kolegu a otevřel speciální dveře. S bratrem jsme se k sobě okamžitě rozběhli a v půli cesty si s pocitem blížícím se zoufalství padli do náruče.

„Nemůžu s ním do letadla,“ vzlykal jsem mu na ramenu.

„To nic, neboj, já ti ho schovám,“ vzlykl zas on.

Po významném zakašlání sekuritáka B jsme se od sebe odlepili. Zbývající část bezpečnostní kontroly jsem už nějak zvládl, byť celý ubrečený. Bylo mi srdečně ukradené, co si o mně ti bezpečáci pomyslí. Nakonec jsem se ještě jednou ohlédl za svými blízkými, asi jako Jim Carrey ve filmu *The Truman Show*, konkrétně v okamžiku, kdy dává vale svému dosavadnímu světu se slovy: „Dobrý den, dobrý večer a dobrou noc.“ A pak už jsem byl pryč.

S dočista vymetenou hlavou a uplakanýma očima jsem se konečně uvelebil v letadle. Když jsme se po ranveji blížili ke vzletovému bodu, pořád mi ještě nedocházelo, že se to opravdu stalo. To, na co jsem se pilně chystal řadu měsíců a plánoval kvůli tomu trasy, rezervoval si levné letenky, nakupoval vybavení, vydělával peníze. Celkem jsem na své cestovatelské dobrodružství nastrádal devět tisíc eur. Na to jsem byl ohromně pyšný, protože jsem si je do posledního centíku naspořil z vlastního – nejen z práce v kanceláři, nýbrž i z barmanského melouchu ve würzburgském Café Schönborn, kde jsem probděl spoustu nocí.

Můj otec, jenž se narodil v Anglii, to zamlada provedl úplně jinak: V 70. letech se taky něco nacestoval, mimo jiné jako pokrývač v Kanadě, a začínal se čtyřmi stovkami liber. Já si to naplánoval jednoduše: Každý den přesně 25 eur – při celkovém rozpočtu to vycházelo přesně na rok. Aspoň jsem si to tak představoval. Tohle účetnictví však začalo vykazovat mouchy již krátce poté, co jsme kolem desáté večerní přistáli v Cancúnu

a já nasedl do taxíku, jenž mě měl zavést tam, kam jsem potřeboval. Už první taxikář ve mně poznal batůžkáře-zelenáče a příšerně mě natáhl.

Ta brutálně předražená jízda se nadto vybarvila taky jako pěkně psychicky náročná. Noc byla teplá a otevřenými okénky ke mně vanuly dosud nepoznané vůně – zkrátka situace, kdy stojí za to povytáhnout krk a dívat se ven. Jenže já, abych se „profesionálně připravil“, jsem jen pár dní před odletem zhlédl hrůzostrašný film pojednávající o mexických únosech a obchodu s bílým masem. Patříčně vyklepaný jsem tedy seděl na zadním sedadle a sváděl boj se svými nervy a také s dosti podivnými pocity v žaludeční krajině.

Cesta trvala asi hodinu – z Cancúnu, jenž dnes patří k metropolím turismu, jsme mířili do města Playa del Carmen, které najdete na jihovýchodě země, na poloostrově Yucatan, který tvoří předěl mezi Mexickým zálivem a Karibským mořem.

Navzdory jazykovému kursu z videokazety, jež jsem si doma pouštěl, jsem španělsky neuměl skoro vůbec. Proto jsem chtěl své cestování zahájit několikátýdenním docházením do jazykovky v Playa del Carmen. Tedy pokud tam při té krkolomné jízdě po dálnici dojedu celý. Co chvíli nás stavěla pohraniční kontrola, kde nám po zuby ozbrojení vojáci kázali vystoupit a ukázat doklady. Když jsem konečně dorazil do hostelu, jen jsem se přihlásil na recepci, shodil batoh ze zad a usnul spánkem spravedlivých.

Nazítří už se svět zase jevil dočista jinak. Probudil jsem se pořádně brzy, patrně vinou zvýšené ostražitosti vůči neznámým pachům a zvukům. Jen jsem otevřel oči, popadla mě poznávací mánie. Zamýšlel jsem dát si tady v hostelu „oťukávací týden“, než začnu s jazykovým kursem. Takže teď jsem především toužil zjistit, kde jsem se to vlastně ocitl. Vyběhnout ven. Něco pojíst. Svižně jsem natáhl kraťasy, vyšel z budovy a celý den se procházel podél moře – při své vynikající inteligenci samozřejmě do pasu vysvětlený

a bez opalovacího krému. Zbytek týdne jsem si léčil celotělní spáleniny od slunce.

ČERV

Nuže, po prvním slunečně-palčivém týdnu, kdy jsem prozkoumával město a vstřebával nové vjemy, začal můj jazykový kurs. Jazykovka měla s místními dohodu ohledně ubytování studentů. Mne se coby domácí ujala Juanita, která jinak svůj velký dům s přístavbou pro hosty obývala jen s krajně nevychovaným štěnětem jménem Rocky. Takže o bydlení jsem postaráno měl.

Když jsem poprvé vkročil do svého nového příbytku a ukládal si těch pár svých svršků do obřího šatníku, hned jsem si připadl jako Ryan ze seriálu *O. C.*, který také bydlel v domě s bazénem. Vedle té předimenzované skříně tu byly dvě postele, jedna koupelna – a přede dveřmi Rocky. Tohle štěňátko mně zcela neznámé rasy oplývalo obrovskými kulatými očima a podle všeho čekalo jenom na to, až vylezu ze dveří. Rocky do domu nesměl, tudíž pobýval na dvorku – a stal se mým kámošem. Ráno před odchodem do školy – a i večer, když jsem se z ní vracel – vždy jsem si našel chvíličku, abych si s ním pohrál. Hádal jsem, že jsem první, kdo je k tomu ochotný.

V jazykovce mě učila temperamentní Mexičanka Issaura. Do kursu se mnou chodila Italka Martina, Češka Andrea a pak ještě jedna Švýcarka. Škola nabízela asi čtyři nebo pět jazykových úrovní. Velkou část frekvenciantů tvořili Němci a Švýcaři, což mi zpočátku šlo na nervy. O přestávkách se s nimi totiž člověk zapovídal – německy. Tohle přece nemá smysl, usoudil jsem, a čím dál víc se držel své italské spolužačky Martiny. Ta totiž kromě toho, že to byla sympatická a milá dívka, měla ještě jednu přednost: neuměla ani slovo anglicky, takže nám nezbyvalo než se domlouvat španělsky. Nadto se ukázalo, že tu řeč ovládá mnohem líp než já, takže jsem od ní leccos pochytil. Zpočátku jsme se sice domlouvali dost ztuhla, protože jsem jen horko těžko smolil útržky španělských slov a řadil je do vět, Přesto jsme si rozuměli báječně.

Téměř všechny dny mého čtyřtýdenního pobytu v Playa del Carmen probíhaly podle jednoho a téhož schématu: Vstát s kocovinou, pohrát si s Rockym, nasnídat se – a pokud možno přesně v devět nakráčct do školy. Vyučování trvalo přibližně do dvou, s půlhodinovou pauzou někdy kolem jedenácté. Kdo bažil po dalších poznacích, zamluvil si ještě odpolední individuální hodinu. A já po dalších poznacích bažil. Z toho plynulo, že jsem kolem třetí mířil zpátky k Juanitě, kde na mě čekal domácí mexický pokrm. Po jídle jsem většinou vypracovával úkoly, jež na

nás Issaura nakládala den co den. Tu a tam jsme se já a mí spolužáci odpoledne vydali na pláž, poslouchali muziku a jednoduše si užívali života. Každopádně jsme se však scházeli ke společným večeřím. Poté jsme vyráželi do barů a klubů.

Je třeba vědět, že Playa del Carmen je město mejdanů. Pro třidvacetiletého kluka to bylo přesně to pravé. V místní pařížské čtvrti Quinta jsem si užil dost a dost. Neexistovalo, že byste si tu dali prostě lahvinku piva, podávaly se jen nehorázně velké koktejly, a to za nehorázně nízkou cenu. Cuba libre, gin s tonikem, whisky s colou nebo mojito. Člověk zaplatil za půllitrový drink dvě až tři eura, lehce tak proměnil noc v den a ochotně přijímal i fakt, že se ráno probudí s kocovinou z laciného pití.

MOJE JAZYKOVÁ ŠKOLA V PLAYA DEL CARMEN NABÍZELA VEDLE CHUTNÝCH SENDVIČŮ I LAHODNÉ SMOOTHIES A ŠPANĚLSKY JSEM SE UČIL JEN TAK MIMOCHODEM.

spolužáky zvláště oblíbili a dilem osudu nás to tam večer pravidelně zavádělo.

Lahev mezcalu sice nemívá žádnou etiketu, ale i tak ji hned poznáte podle toho, že na dně zpravidla plave červ. Věcně vzato to opravdový červ není, jde o motýlí housenku či můří larvu – v obou případech o parazity živící se rostlinou agáve, z níž se mezcal vyrábí.

Postupně jsem si mezi Mexičany, co s námi večer vysedávali po barech, našel pár kamarádů. Obeznamili mě s pravidlem, že kdo vyzunkne poslední lok z lahve, musí to vzít i s tím červem na dně. A jednou to prostě muselo vyjít i na mě. Následování této tradice je v určitém smyslu snadné – než se propiješ ke dnu lahve, jsi už tak zcákaný, že klidně sníš i červa. Jo, vzpomínám si, že jednou jsem to taky musel udělat. Ale jak ta věc chutnala? To jsem jaksi nestihl zaznamenat.

Za jednoho z oněch večerů jsem poprvé okusil i mezcal, oblíbenou pálenku Mexičanů. Její nejslavnější varianta, totiž tequila, je známá i ve zbytku světa. V Mexiku je mezcal každopádně tak populární, že zde existují i podniky, kde nedostanete k pití nic jiného. Jeden z nich, měl název Mescalino, jsme si se

MEZCAL: ZDE S POMERANČEM A POSYPANÝ CHILLI. EXOTICKÁ VARIANTA (TAKÉ JSEM OCHTUTNAL) JE S MARACUJOVOU ŠTÁVOU A KAKAOVÝMI BOBY.

DŮVODEM, PROČ JSEM SE TAK RYCHLE NAUČIL ŠPĚNĚLSKY, BYLA MARTINA! TEĎ OVŠEM MLUVÍM ŠPANĚLSKY S ITALSKÝM PŘÍZVUKEM.

BACARDI FEELING

Vprostřed noci jsem stál na pláži za místním klubem s názvem Blue Parrot. Rozepnutá košile mi plovávala kolem trupu, v ruce jsem třímал mojito, přede mnou šplouchaly o pláž černavé vlnky, nade mnou zářily tisíce hvězd a opodál tancovali jacísi rozjuchaní lidé. A vprostřed toho všeho jsem se ocital já. Bylo šílené vedro a vítr ke mně nesl muziku, konkrétně písničku Bacardi Feeling. „Život je tak krásný,“ pomyslel jsem si s blaženým úšklebkem a sám sobě už po bůhvíkolikáté blahopřál, že jsem dal vale těm dva počítačovým monitorům na svém kancelářském stole.

MEXICKÝ STREETFOOD

Směle by se dalo tvrdit, že mi v Mexiku tak chutnalo proto, že mi apetit zvedaly zdejší tradiční drinky. Ale i při pominutí tohoto faktoru je holý fakt, že coby batůžkářský novic jsem se po pár týdnech stal ultimátním fanouškem veškeré mexické kuchyně. Neuplynul den, abych si nepochutnal na nějakém Juanitině pokrmu či nevyzkoušel něco pro mě nového, co se tu podává v pouličních bistrech. A tak jsem jednou narazil na žlutou prodejní dodávku. Měl jsem hlad jako vlk a těšil se na sýrové taco nebo quesadillu. Jenže prodejce nic z toho nenabízel. Ukázal na ceduli popsanou pěti slovy, evidentně šlo o jídelníček. Žádné z nich mi však nic neříkalo. Tudíž jsem se jednoduše zeptal, co jemu osobně nejvíc chutná. Ukázal na dvě z těch slov. Kývl jsem, že si to obojí dám, a objednal si k tomu ještě své oblíbené mexické pivo Dos Equis. Chlápek ihned začal chystat mou objednávku. Po chvilce mi podal na pohled podivuhodná tacos. Jedno vypadalo zajímavě, to druhé... no, prostě „zvláštně“. Neměl jsem z toho zrovna dobrý pocit – a to druhé jídlo bohužel ne že jen zvláštně vypa-

dalo, ale také tak chutnalo. Rozuměj: ne moc dobře. Ale statečně jsem ho do sebe soukal, jakkoli mi z něj bylo na zvracení. Každé sousto jsem zapíjel pivem. Takto jsem tu záležitost nějak přestál.

Když jsem konečně spláchl poslední kousek, zeptal jsem se, co jsem to vlastně snědl. Chlápek znovu ukázal na ceduli. Zjevně nechápal, že já nechápu, co si s těmi nápisy počít. Nakonec mi rukama nohama vysvětlil, co jsem to sežvýkal. A musím říct, že jsem byl moc rád, že jsem se zeptal až ex post. Mé tacos totiž byly plněné nasekanými, do připálena opečenými a salsou kořeněnými hovězími mozky, očima a zrakovými nervy. „Ach tak,“ odpověděl jsem a hlavou mi projelo: „No fůůůj!“ Ne, tohle už nikdy, přes to vlak nejede. A to ani přesto, že si od chvíle, co jsem to pozřel, připadám chytřejší a možná i trochu lépe vidím.

Toho dne jsem si předsevzal, že až mi zase něco nebude jasné, vždycky se zeptám hned. Za zeptání přece nic nedáš. Kdo nechce nic číst, nic se naučit ani nic slyšet, musí to zkrátkaokusit naživo – v tomto případě tedy doslovně.

U Juanity se mi tohle nikdy nestalo. Její pekelně pálivé pokrmy mi sice pokaždé vypotily

MOJE HOSTITELKA JUANITA SE SVOU RODINOU.
MÉ VERBÁLNÍ ÚTOKY MI NAŠTĚSTÍ PROMINULA.